

Конгрес Українських Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.cun.org.ua 23 січня 2014 року № 4 (531)

ТЕРОР ПРОТИ НАРОДУ В ДЕНЬ СОБОРНОСТІ І СВОБОДИ

Лише чужинець і окупант здатний пролити кров народу на велике свято. Цього року наш День Соборності окроплений кров'ю жертовних українців, які вийшли на вулиці столиці захищати свободу і гідність своєї країни.

Напередодні, 21-го, влада все ще бавилася в переговорні наміри, а дехто з правителів, можливо, навіть сам вірив у щирість своїх слів, забуваючи, що насправді Банковою кермують люди Путіна. Останніх перспектива можливого примирення не на жарт перелякала. Тому настрої в таборі влади дуже скоро змінилися, і в Києві терор проти українців набув особливого розмаху. Людей викрадали на вулицях і з лікарень. У столиці появилися підлітки, привезені з Херсона і Єнакієвого, Миколаєва та Донецька, які за кілька сотень гривень мали трощити вітрини, кіоски, людей, позиціонуючи себе євромайданівцями. Їх зупинили... Охорона Майдану відстежувала провокаторів. Кияни поспішали до Середмістя. Їх не зупиняв страх. Жити в країні, де терор проти власного народу стає державною політикою влади, страшніше, ніж стояти перед "Беркутом". Навіть, якщо доведеться впасти, то вільною людиною. Бо ж відомо, що рабів до раю не пускають.

Здається, феесбешники шаленіли від ненависті до українців, які ігнорували і їх, і їхнього Путіна, і саму смерть. І, схоже, вони вирішили пов'язати Януковича кров'ю, деморалізувати й залишити йому єдиний шлях для відступу. І людей, що стояли на вулиці Грушевського, почали вбивати. Одного, другого, п'ятого... Сотні поранених. Знайдені трупи закатованих. Дивом урятувався активіст Майдану Ігор Луценко. Тіло викраденого разом з ним Юрія Вербицького знайшли в лісосмузі... Матері оплакують покалічених і мертвих. Лікарі борються за життя поранених. На війні як на війні. Чужинці жалю не мають. Тільки в Україні війну проти народу розпочала її влада, що в покорі схилилася перед Кремлем. І лише коли Україна її позбудеться, наша земля очиститься від скверни.

НА ЛІНІЇ ВОГНЮ

У ЛЮДЕЙ СТРІЛЯЛИ З ВОГНЕПАЛЬНОЇ ЗБРОЇ...

У сутичках на вулиці Грушевського в місті Києві, що тривають з 19 січня, загинули вже 5 осіб, повідомив Олег Мусій, координатор медичної служби штабу національного спротиву.

"Вбитих наразі 5 осіб. Протягом сьогоднішнього дня (22 січня) постраждали близько 300", – розповів він. За його словами, двом з них, які були при смерті, лікарі не змогли надати допомогу, оскільки "Беркут" знову розпочав атаку.

У чотирьох з цих осіб, стверджує Мусій, можна було чітко визначити поранення від вогнепальної зброї від пострілів у грудну клітку, шию та голову.

Зараз постраждалим надають допомогу в Будинку профспілок, оскільки, за його словами, "Беркут" підірвав медпункт на Європейській площі – там зараз вибиті вікна і двері.

"Вчора були здійснені три напади і стрілянина в бік медиків, постраждали наші лікарі", – розповів активіст. За його словами вчора, 21 січня, коли волонтер з червоним хрестом на одязі надавав допомогу пораненому, йому тричі вистрелили в спину.

Також Мусій запевняє, що "Беркут" використовує новий тип газу, який викликає серйозні отруєння.

За повідомленнями ЗМІ

ОФІЦІЙНО

ЗАЯВА КОНГРЕСУ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

з приводу силового протистояння 19 січня 2014 року

У новітню історію України 19 січня 2014 року ввійде як день кровопролиття, спровокованого владою, яка впродовж двох місяців цинічно ігнорувала волю громадян, відмовившись від євроінтеграції та дрейфуючи до путінської неоімперії. Розтоптавши 16 січня парламентаризм, Партія регіонів і комуністи ухвалили десяток законів тоталітарного штибу, якими вчинили наругу над правами людини і офіційно заборонили свободу слова, чим спричинили хвилю протестів по всій Україні та шквал обурення активістів Майдану. Промосковська п'ята колона, яка на підставі "законів" готувала розправу над українцями, розраховуючи на їх упокорення, зустріла всенародний спротив і готовність стояти на смерть за права української нації та людини.

Внутрішні війська, "беркут" застосували проти громадян зброю, в тому числі й таку, яку заборонено використовувати за мінусової температури, – водомети та гумові кулі. В результаті десятки протестувальників поранені й травмовані, а ті, хто опинився в руках правоохоронців, піддавалися жорстоким тортурам і приниженню. Бійці спецпідрозділів цілеспрямовано відстрілювали журналістів, схоже, маючи специфічне розпорядження "згори".

Відповідальність за силове протистояння цілком лежить на владі, зокрема, на провладній Партії регіонів, члени якої, втративши честь і гідність, тупо виконують розпорядження Банкової. Ще не пізно схаменутися і покаятися перед українським народом, знехтувавши погрози фізичною розправою з боку московських гауляйтерів.

Провід Конгресу Українських Націоналістів

ВІТАННЯ

З НАГОДИ ЮВІЛЕЮ ПАТРІАРХА

Сьогодні, 23 січня, виповнюється 85 років від дня народження Святішого Патріарха Київського і всієї Руси-України, Предстоятеля Української Православної Церкви Київського Патріархату Філарета.

Ювілей Патріарха – важлива подія не лише в житті Святішого, а й для мільйонів вірян УПЦ КП, для українського суспільства в цілому. Його постать – знакова в новітній історії України. Коли в її небі забриніло свободою, а згодом український народ проголосував за Незалежність, владика Філарет взяв на себе нелегкий хрест відповідальності за розбудову першого православного патріархату в Україні, яка, він переконаний, повинна і обов'язково матиме власну помісну Церкву.

Патріарх Філарет пережив багато випробовувань і перешкод на цьому шляху, насамперед, через підступну політику Москви, яка досі не може змиритися з тим, що православна Церква в Україні повертається до Київської традиції. Пережив він і зради тих, хто відступився від прагнення українців мати власну Церкву і переметнувся в табір поборників "руского міра". Та Всевишній прихильний до нашого Патріарха, посилає йому свої благословення і ласку, дарує сили й натхнення творити шляхетні, угодні Господу справи.

Патріарх Філарет завжди був і залишається з українським народом – розділяє з ним горе й радість. Він часто бере участь у велелюдних вічах. Чи то на Козацьких могилах Волині, чи на берегах Дніпра – всюди люди спрагло чекають його мудрого, просвітленого любов'ю слова. Бо тоді Божа благодать сходить на них із небес і дарує їм несподівану радість і віру. Патріарх – великий провідник і мудрець. Він знає, як утішити знедолених, подати надію тим, хто занепав духом, допомогти потребуючим. Тому український люд вважає його ще й всенародним Патріархом, який допомагає народові торувати нелегкий шлях до європейської цивілізації. А коли треба, стає на захист!

Згадаймо лиш один вагомий чин Святішого. Коли в ніч на 30 листопада минулого року "беркут" вчинив побоїще над студентами, вони за покликом серця кинулися за порятунком до храму. Михайлівський золотоверхий розчинив для них свою браму й врятував від нападників, маючи благословення Патріарха Філарета. Цей вчинок Церкви та її служителів став для нас провісником світлої надії на воскресіння добра в Україні.

Конгрес Українських Націоналістів вітає Святішого з ювілеєм і зичить йому міцного здоров'я і довгих літ служіння Богові.

ОФІЦІЙНО

ЗАЯВА

Конгресу Українських Націоналістів з приводу скандальних законів, ухвалених ВР 16 січня

Верховна Рада України, проголосувавши без обговорення бюджет, "оптом" ухвалила ще й низку скандальних законопроектів, жодного з яких не було в порядку денному засідання.

Скопійовані із "законодавства" авторитарних держав, написані під диктат ефесбешних "аналітиків" так звані законопроекти віддаляють Україну від цивілізованого світу, штовхають до похмурих брежнєвських (сталінських?!) часів, руйнують її демократичні правові засади. Від тепер українців, насамперед журналістів і громадських активістів, саджатимуть за грати за "наклеп" і "екстремізм" у соціальних мережах, за збір і поширення інформації про суддів і міліцію, за "порушення" громадського порядку під час акцій протесту. Громадські організації, які працюють за закордонними грантами,носитимуть тавро іноземних агентів – з усіма відповідними наслідками.

Відповідно до спрощеної процедури, неугодних владі народних депутатів позбавлятимуть недоторканності за помахам руки якого-небудь Чечетова – без прокурорського подання, без розгляду Регламентного комітету ВР, навіть без пояснень призначеної жертви. Проголосовані зміни до Кримінального процесуального Кодексу забезпечують кримінальне провадження без зайвих клопотів – заочно, за відсутності звинувачуваного чи підсудного його буде покарано "найсправедливішим" у світі суддею, якого нині ще пильніше захищатиме закон.

Дикі, московського штибу закони відкривають владі шлях для диких розправ і наруги над гідністю та правами громадян – репресій, шантажу, переслідувань, в'язничних тортур. Демарш демократії в Україні означає встановлення диктатури, дрейфування країни в лабети кремлівських імперіалістів і – втрату незалежності. Та українці ніколи не віддадуть ворогам на поталу найдорожче – свою державу! Нехай пам'ятають про це і на Банковій, і в Кремлі. Від московської орди та місцевих манкуртів ми захищатимемо незалежність Української держави всіма доступними методами – навіть ціною власного життя.

Україна у нас одна. Її свобода – найвища цінність.

Провід Конгресу
Українських Націоналістів

КОМЕНТАР

ЗАШМОРГ ДЛЯ ДЕМОКРАТІЇ

ЕРА

16 січня назвали в народі чорним четвергом, або зашморгом для демократії. Того дня провладна більшість у Верховній Раді – фракція Партії регіонів і комуністи, без обговорення ухваливши бюджет, проголосували ще й за десять законопроектів антидемократичного, тоталітарного характеру. Голосували гамузом, навіть не розчувши їхні назви, озвучені віце-спікером Калетником десь із-за лаштунків. Голова ВР В.Рибак підписав проголосоване без зволікань, а за ним, без зайвих заморочок, поставив свій підпис Президент. 21 січня, напередодні Дня соборності, а від недавна – ще й Дня Свободи (певно, для наруги над останньою) закони опублікували в "Голосі України" та "Урядовому кур'єрі", після чого вони стали чинними в нашій державі, яка, схоже, вступила в еру правового мракобісся.

Ті, які "наближали, як могли" похмурий тоталітаризм, були переконані, що їхні закони приборкають бунтівних українців, посіють страх у суспільства та врешті ліквідують усі перепони для вакханалії не так влади, як тих, хто реально нею кермує в Україні, будучи "руками і ногами Путіна". Не сталося. І приказка, яка каже, що кожен судить про іншого по собі, тут виявилася цілком доречною, якщо вірити чуткам, які надходять із надр Партії регіонів. Начебто нардепам із провладної фракції, які мали намір залишити її ряди (таких буцімто набиралося близько вісімдесяти), популярно пояснили про наслідки такого кроку – не лише для потенційного "дисидента", а й для його сім'ї. І якщо перспектива приземлитися з висоти сьомого поверху чи зависнути з його балкону в чиїхось цупких руках хоча й малоприваблива, та стосується лише тебе, рідного, то конвульсії згасаючого життя твоїх дітей в результаті автокатастрофи, пожежі, отруєння тощо – тортури, страшніші від власної смерті. Перебуваючи в перманентному стані страху, люди, схоже, голосують, не особливо вникаючи за що саме. А між тим, закони 16 січня є гарантіями безкарності для режиму, та аж ніяк не для тих, хто за них голосував. І ще – вони надійно зачиняють перед Україною двері в Європу. А це вже сатисфакція для їхніх авторів...

Ці закони важко читати: вони відверто зневажають людину та її найвищу цінність – свободу. Досить нагадати, що до Кримінального кодексу повернуто статтю про наклеп – чисто сталінську, вона порушує Конвенцію про захист прав людини і основоположних свобод. У часи пріснопам'ятного СРСР за статтями про "наклеп" і "образу" виносили обвинувальні вироки дисидентам, письменникам, просто неугодним режиму людям. У незалежній Україні їх декриміналізували лише 2001 року. Тепер повернули . Автори "нововведення" – злісні пасквілянти, які минулого року в числі 148 нардепів звернулися з листом у парламент іноземної країни, в якому звели наклеп на Українську державу, в якій начебто процвітають ксенофобія та фашизм. І якщо вони вчергове візьмуться оббріхувати українське суспільство, то їм, звісно, кара не загрожує, як і всякому українофобу, який демонстративно зневажає та паплюжить нашу націю та державу. Або від душі бажає реанімації колоніального статусу України шляхом "возз'єднання" з іноземною державою (і то вже і зараз, а не за 20 років!), як це, захлинаючись, виголошував під час шабашу з нагоди річниці Переяславської ради регіонал Царьов. Та за таку "дрібницю", як зрада Батьківщини, в Україні не карають. Поки що.

Журналістів, яких люто ненавидить режим, тепер саджатимуть за грати якщо не за "наклеп", то за збирання інформації про суддів, правоохоронців усіх мастей та інших стовпів режиму та ще й членів їхніх сімей. Годі нагадувати, що саме серед цієї категорії вітчизняної "еліти" процвітають корупція та зловживання владою. Тож найчастіше саме вони є героями журналістських розслідувань. А тепер, мабуть, цей жанр з української журналістики буде викорінено, оскільки на підставі закону нас притягнуть до відповідальності ще на етапі "злочинного" збору інформації. До "наклепу" справа навіть не дійде. В разі, якби "зловмисник" відбув у журналістське відрядження, – також не біда. Вирок йому винесуть заочно. Адже закони Колісниченка-Олійника й таке передбачили. Шукати захисту в Комітеті ВР із свободи слова – також марна річ. Бо коли хтось із нардепів ризикне захищати ту саму свободу, його статус в мить ліквідують. Адже від учора скасовувати депутатську недоторканність будуть за спрощеною процедурою: ні тобі прокурорського подання, ні вердикту Комітету ВР з регламенту, ні навіть пояснення обранця – нічого цього не треба. Тепер прибиратимуть із парламенту неугодних депутатів за пропозицією якого-небудь Царьова і за помахом відомої руки Чечетова.

Ви хочете жити із зашморгом на шиї? Я – ні. Тому ми виходимо на Майдан захищати Україну від тих, хто її ненавидить, захищати від ефесбешної агентури і від путінських холуїв. І як би не намагалися Царьови здати нашу кохану Україну під "московський караул", як би не прогиналися перед Путіним Азаров із Клюєвим, все одно "згинуть наші воріженьки, як роса на сонці". Бо, якщо доведеться, "душу й тіло ми положим за нашу свободу" – заради України, заради її щасливої долі. Так переможемо!

Марія БАЗЕЛЮК

Наші корпункти

Вінниця	Березовський В'ячеслав	(067) 258-55-71
Дніпродзержинськ	Чередниченко Олександр	(098) 242-54-87
Дніпропетровськ	Фурман Анатолій	(050) 695-83-48, (097) 243-71-72
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04597) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Кривий Ріг	Мельник Олександр	(096) 298-19-56
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Динилиха Ігор	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Салтиченко Михайло	(067) 942-64-71
Одеса	Ролінський Володимир	(095) 678-76-73
Полтава	Паламарчук Дмитро	(050) 171-63-49
Рівне	Бідюк Юрій	(050) 435-34-34
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 54-64-07
Суми	Друзь Віктор	(096) 485-67-37
Тернопіль	Ткач Володимир	(098) 711-05-50
Ужгород	Сачко Олександр	(099) 053-48-69
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(097) 285-32-96
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Савченко Максим	(067) 647-35-24
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ПОГЛЯД

ВІД ГРУШЕВСЬКОГО ДО ВУЛИЦІ ГРУШЕВСЬКОГО:

виміри Дня Злуки

Сьогодні у Києві тривають Визвольні Змагання, не завершені у 1917–1921 роках. Як і 95 років тому, перед Днем Злуки зіткнулись дві сили: самостійно соборницька, що відстоює національну державність, і та, що прагне встановити диктатуру проросійського правлячого донецького клану.

І як це не парадоксально, шанс на історичну сатисфакцію і перемогу у боротьбі з режимом Януковича з'явився в нас не тому, що з'єднавшися, йдемо за національно визнаним лідером, а саме завдяки відсутності загальновизнаного вождя.

А тепер спробуємо подивитися на показовий збіг дат. 16 січня цього року керована з Москви влада внутрішньої окупації фактично оголосила війну українцям, які себе ідентифікують як громадяни УССД. Починаючи з кінця листопада минулого року, коли українська сторона зірвала саміт з ЄС і розвернулась на 180 градусів у бік Кремля, Схід і Південь країни підтримали промосковський курс донецької влади Києва сепаратистськими закликами і образливими висловами. Чого лише варті нецензурні і псевдоісторичні оцінки в бік галичан харківського губернатора Добкіна. Тепер порівняємо.

16 січня 1919 року Директорія Симона Петлюри після окупації більшовицьким військом 3 січня Харкова, оголосила радянській Росії війну. Та ще цікавіше, хто з тодішніх керівників країни виступив з різкою критикою і незгодою із курсом на захист української незалежної держави від Москви... Цим опонентом боротьби за УССД виступив сам національний вождь українців, єдиний, чий авторитет був беззастережний серед українського громадянства, Михайло Грушевський. Той, власне, хто дав своєму народові наукову базу національної ідеології, патріот України, якого в ті часи усі вважали майже за генія. І той, хто за його власним визначенням був вихованим в дусі "громадянства імперії", і про якого генерал армії УНР Юрко Тютюнник писав: "Ми слухняно йшли за своїми провідниками. А наші провідники любили Росію". Той, завдяки якому українці усвідомлювали себе нацією з давніми державотворчими традиціями, і той, через чиї політичні помилки Україна увійшла до складу СРСР з усіма трагічними наслідками для неї. Будитель країни Грушевський не лише вважав тоді межею своїх мрій її автономію у складі Росії, а й боровся проти цілковитого суверенітету своєї Вітчизни. Навіть особисто зіштовхнув із трибуни Всеукраїнського військового з'їзду лідера самостійників Миколу Міхновського.

Між іншим, учасники усіх восьми віче, які відбувалися з 24 листопада минулого року включно з Водохрещам, могли б підтвердити, що найважче прорватися і виступити перед співвітчизниками зі сцени було саме послідовникам Миколи Міхновського.

Невміння дослухатися один до одного, знаходити консенсус в українському середовищі між лідерами поміркованого і радикального крила – це одна з головних причин наших поразок у боротьбі за державність та її соборність у новітній історії. І це може стати нам на заваді у сьогоднішній боротьбі. Господь знов і знов дає нам зрозуміти, що головна проблема, яку маємо розв'язати для розбудови справжньої держави, а не її симулякра, має внутрішньо національний характер: кожен з нас, а особливо представники політичних і громадських угрупувань, їхні лідери мають навчитися знаходити компроміс між собою і для цього мати мужність поступатися власними і партійними амбіціями заради інтересів Нації і Держави.

І знову повчальні для нас історичні аналогії. Як відомо, М. Грушевського вважають головним теоретиком і духовним батьком об'єднання Західної та Східної України в єдину державу. Він у своїх програмах, написаних ще на початку XX століття, намагався зібрати докупи всі українські землі – Угорську Україну, Кубань, Новоросію, українську Бесарабію, Північне Полісся, Підляшшя, Холмщину.

Він наголошував: "Народність і території стрілися саме на порозі історичного життя нашого народу і утворили першу підставу його розвою". За словами історика Олександра Оглобліна, Голова УНР був дійсно провідником за покликанням, але це його покликання вже реалізувалось у минулому. Він і його генерація виконали свою місію для українства на початку XX століття, але для двадцятих років їхня місія не відповідала викликам часу і була гальмом в українському політичному поступі. Невипадково один із державних секретарів (тобто міністрів) УНР Сергій Шелухин радив лідерам Української партії соціалістів-революціонерів (УПСР) піддати Грушевського та його однодумців психіатричному аналізу "з огляду на їхню повну бездільність"...

Оцінка Грушевським політики Директорії УНР була зумовлена особистим чинником, проблемою легітимності нової влади та його трактуванням соборності українських земель. Сутність цієї оцінки полягала в негативному ставленні М.Грушевського до польської державності, а відтак і міжнародного курсу Антанти на східноєвропейському просторі. Він вважав, що існує кілька "точок біфуркації", які могли об'єднати вітчизняний революційний рух та соціалістичні партії навколо спільної мети. Крім того, відігравав роль чи не визначальний у позиції Грушевського особистий чинник, який розкриває психологічний аспект стосунків, вказуючи на глибоку внутрішню образу колишнього лідера українського руху на очільників відродженої УНР. Прихильність до соціалістичної ідеології екс-голови Центральної Ради і проводу Директорії, існування єдиного погляду на розвиток української державницької перспективи, наявність схожого розуміння розвитку засад внутрішньої і зовнішньої політики України визначили однонаправленість закономірностей та особливостей завершального етапу визвольних змагань і призвели врешті-решт до поразки.

Крім того, наполягаючи на своєму баченні розвитку революційних процесів в Україні, учений вважав, що успіх Революції залежатиме від особистої участі колишнього голови Центральної Ради в державному житті новопосталої УНР. Однак плин часу виявив протилежне. Позиція М.Грушевського демонструвала інший підхід, ніж той, що сповідували лідери Директорії. Вони вже не вважали лідерську роль патріарха революції винятковою. Показово, що політика не було запрошено взяти участь у Державній нараді 16 січня 1919 року, на Трудовому конгресі його не обрали ні до президії, ні до редакційної комісії. Ображене самолюбство Грушевського дозволило йому висловлюватися згодом про С.Петлюру і події, починаючи з Акту Злуки 22 січня 1919 року, що він не мав "морального опертя в народі", а також правових підстав "говорити від імені Української республіки".

Тож маємо нарешті винести з уроків історії Визвольних Змагань 1917–21 років, відновлення Незалежності у 90-х, Революції 2004 року висновки. Центром реальної, а не позірної єдності східняків і галичан, поліщуків і буковинців, кримчан і волиняків мають стати не якісь окремі партійні платформи чи ідеологічні, навіть державні постулати, а передусім жива віра в Ісуса Христа. У Різдві – центр єднання нашої нації і в коляді – маніфест соборності. Єднаючись у Христі, відчуваючи себе дітьми Божими, дітьми єдиного Отця, братами і сестрами у Христі, пам'ятаючи шевченкове "Обніміться ж, брати мої. Молю вас, благаю"", виступаємо сьогодні єдиним національним фронтом на захист своєї Вітчизни. "Бог і Україна" – з цими словами йдемо на барикади здобувати своє спільне Майбуття!

Адже цей будитель України допускав цілковите унезалежнення України лише в тому випадку, коли не вдасться домогтися автономії. Але при цьому суперечив собі, позаяк і запевняв у "слабкості масового руху" українців, і зізнавався в таких своїх побоюваннях:

"Я в тих часах жив в безнастанній свідомості можливості урядового наскоку – трусу, арештування, заслання і т. д."; "всяка спроба самочинності була б задавлена прямо з садичною жорстокістю, і при сій нагоді були б роздавлені початки національної організації".

Євген Коновалець згадував про той час: "Швидко ми були примушені ставитись критичніше до діяльності діячів Центральної Ради, бо бачили наглядно, що їхня політика вводить у краю, замість ладу, щораз більшу анархію, яка не тільки виключає організацію війська, але веде державу до неминучої руїни".

Українці не мають права на міжрегіональні чвари, бо вони сильні лише один одним.

3 січня 1919-го УНРада одноголосно прийняла ухвалу "Про злуку Західно-Української Народної Республіки з Українською Народною Республікою" та обрала 65 делегатів (у тому числі двох – зі Закарпаття і одного – з Буковини) Трудового конгресу (Всеукраїнського передпарламенту).

І тільки 22 січня того ж року на Софійській площі в Києві урочисто зачитали ухвалу УНРади та Універсал Директорії, в якому, зокрема, було сказано: "Віднині український народ, звільнений могутнім поривом своїх власних сил, має змогу об'єднати всі зусилля своїх синів для створення нероздільної незалежної Української держави на добро і щастя українського народу".

Ольга РІЗНИЧЕНКО

ОФІЦІЙНО

ЗАЯВА
Конгресу Українських Націоналістів

Стосовно ухваленого 16 січня 2014 року Верховною Радою України з подачі комуністів Закону про внесення змін до Кримінального кодексу України щодо відповідальності за заперечення чи виправдання злочинів фашизму

Партія КУН, що постала з ініціативи Організації Українських Націоналістів, яка вела жертовну і безпощадну боротьбу за незалежність України і проти німецьких нацистів, і проти російських комуно-більшовиків, заявляє, що українські комуністи – прямі нащадки і спадкоємці КПРС – не мають морального права рядитися в антифашистські одежі щонайменше з двох причин:

1. Підписавши пакт Молотова-Ріббентропа, комуністичний СРСР та нацистська Німеччина спільно напали на незалежну державу Польщу, розірвавши її між собою, і тим самим розпочали найкривавішу в історії людства Другу світову війну.

2. Європільнота давно уже прирівняла злочини комунізму до злочинів нацизму і вважає, що червоний і коричневий тоталітарні режими – то є рідні брати. У багатьох країнах за заперечення злочинів комунізму передбачена така ж кримінальна відповідальність, як і за заперечення злочинів фашизму.

Враховуючи вище викладене, звертаємося до Президента України з вимогою не підписувати цей провокаційний Закон, натомість доручити відповідним державним установам дослідити і оприлюднити матеріали про співпрацю комуністів і нацистів (фашистів).

Звертаємося також до народних депутатів України з вимогою заборонити Комуністичну партію України як злочинну, тотожну нацистській і фашистській організаціям.

Степан БРАЦЮНЬ,
Голова Конгресу Українських Націоналістів

КАЛЕНДАР УКРАЇНЦЯ НА 2014 РІК

СІЧЕНЬ

1 січня – Новий рік.
110 років тому (1904) в селі Солониця (Полтавщина) народився Євген Адамцевич, український кобзар.
105 років тому (1909) народився Степан Бандера, провідник Революційної ОУН. 15 жовтня 1959 року вбитий агентом КГБ у Мюнхені.
95 років тому (1919) Директорія УНР ухвалила Закон про Автокефалію Української Православної Церкви.
3 січня – 120 років тому (1894) народився Борис Лятошинський, український композитор і диригент, один із зачинателів модерного напряму в українській музиці.
6 січня – 75 років тому (1939) народився Валерій Лобановський, футболіст та видатний тренер з футболу.
1938 року народився видатний український поет Василь Стус. Загинув у концтаборах ГУЛАГу 4 вересня 1985 року.
7 січня – 180 років тому (1834) народився Степан Руданський, український письменник, фольклорист, лікар, автор гуморесок. Помер 4 травня 1873 у Ялті.
8 січня – 90 років тому (1924) народився Сергій Параджанов, вірменський і український кінорежисер. В Україні створив фільми "Українська рапсодія", "Наталія Ужвій", "Тіні забутих предків".
1935 року в селі Біївцях на Полтавщині народився видатний український поет Василь Симоненко. Помер у грудні 1963 року.
10 січня – 80 років тому (1934) народився Леонід Кравчук, видатний державний діяч, Президент України у 1991–94 р.
12 січня – 120 років тому (1894) народився Василь Еллан-Блакитний, поет, журналіст, публіцист.
13 січня – 120 років тому (1894) народився Євген Онацький, український громадський та державний діяч, історик, секретар Центральної Ради. Помер в Аргентині 27 жовтня 1979 року.
17 січня – 145 років тому (1869) народився видатнийукраїнський художник Іван Труш.
18 січня – 150 років тому (1864) народився Іван Їжакевич, живописець, графік, народний художник УРСР.
20 січня – 90 років тому (1924) народився Євген Скляренко, український історик, заслужений працівник культури України.
21 січня – 155 років тому (1859) у Немиловому на Львівщині народився Степан Смаль-Стоцький, український вчений-філолог, громадський діяч.
95 років тому (1919) Всенародні збори Закарпаття в Хусті проголосили возз'єднання з УНР.
80 років тому (1934) столицю УРСР перенесено з Харкова до Києва.
22 січня – День соборності України.
95 років тому (1919) у Києві проголошено Акт Злуки УНР і ЗУНР в єдину соборну Україну.
23 січня – 85 років тому (1929) народився Філарет, Святійший Патріарх Київський і всієї Руси-України, Предстоятель Української Православної Церкви Київського Патріархату.
24 січня – 150 років тому (1864) народився видатний український композитор Остап Нижанківський.
27 січня – 175 років тому (1839) народився Павло Чубинський, український фольклорист, поет, громадський діяч, автор гімну "Ще не вмерла Україна".
28 січня – 85 років тому (1929) у Відні відкрився Перший конгрес українських націоналістів, на якому створено Організацію Українських Націоналістів.
29 січня – День пам'яті Героїв Крут.
30 січня – 180 років тому (1834) народився Володимир Антонович, український історик, археограф, археолог, професор Київського університету.
31 січня – 115 років тому(1899) в Оболоні Долинського повіту Станіславівського воєводства народився Володимир Горбовий, діяч українського націоналістичного руху.
65 років тому (1949) у Львові загинув керівник Головного штабу УПА Олекса Гасин.

ЛЮТИЙ

1 лютого – 135 років тому (1879) народився Микола Капустянський, український військовий та політичний діяч, генерал-хорунжий Армії УНР. Помер у таборах Комі АРСР 2 лютого 1952 р.
3 лютого – 150 років тому (1864) народився Володимир Самійленко, поет, сатирик, фейлетоніст, драматург.
4 лютого – 520 років тому (1494) у Кракові помер Юрій Дрогобич, поет, філософ, астроном. Першим з українських вчених обраний ректором зарубіжного (Болонського) університету (1481–82). Народився близько 1450 у Дрогобичі.
5 лютого – 135 років тому (1879) народився Станіслав Людкевич, український композитор, музикознавець, фольклорист і педагог. Помер 12 вересня 1980 році у Львові.
7 лютого – 210 років тому (1804) у Дунайцях (тепер Сумська обл.) народився Микола Маркевич, український історик, етнограф, фольклорист, поет і композитор.
11 лютого – 25 років тому (1989) у Києві відбулась установча конференція Товариства української мови імені Т. Г. Шевченка.
12 лютого – 75 років тому (1939) відбулись вибори до Сойму Карпатської України.
13 лютого – 130 років тому (1884) народилася Наталія Полонська-Василенко, український історик, член НТШ.
15 лютого – 25 років тому (1989) було завершено виведення радянських військ з Афганістану.
19 лютого – 75 років тому (1939) у Хусті відбувся II з'їзд "Карпатської Січі".
23 лютого – 60 років тому (1954) у Хоружівці на Сумщині народився Президент України 2005–2010 років Віктор Ющенко.
25 лютого – 105 років тому (1909) народився Микола Климишин український політичний діяч, провідний член ОУН. У 1941 брав активну участь у діяльності Похідних груп ОУН. Автор спогадів "В поході до волі". Помер 2003 року в США.

БЕРЕЗЕНЬ

2 березня – 90 років тому (1924) народилася Анна-Галя Горбач, український літературознавець і перекладач.
4 березня – 115 років тому (1899) помер Василь Білозерський, громадський та літературний діяч, один із організаторів Кирило-Мефодіївського братства.
65 років тому (1949) народився Володимир Івасюк, український поет і композитор. Автор тексту і музики пісень "Я піду в далекі гори", "Червона рута", "Водограй" та інших. Загинув за нез'ясованих обставин 22 травня 1979 року.
25 років тому (1989) у Києві відбулась республіканська установча конференція Українського історико-просвітницького товариства "Меморіал".
5 березня – 75 років тому (1939) Київському університету присвоєно ім'я Тараса Шевченка.
6 березня – 75 років тому (1939) у Києві відбулось відкриття пам'ятника Тарасу Шевченку.
7 березня – 115 років тому (1899) народився Аркадій Любченко, письменник, один із фундаторів ВАПЛІТЕ.
9 березня – 200 років тому (1814) народився Тарас Шевченко, видатний український поет і художник.
10 березня – 1861 року в Санкт-Петербурзі помер Тарас Шевченко, перепохований 22 травня 1861 на Чернечій горі поблизу Канева.
– 2003 року померла Слава Стецько, Голова Конгресу Українських Націоналістів, народний депутат України, Голова ОУН.
13 березня – 75 років тому (1939) Сеймом Карпатської України проголошено самостійну республіку – Карпатську Україну.
17 березня – 140 років тому (1874) народився Августин Волошин, Президент Карпатської України.
95 років тому (1919) народився Олексій Коломієць, драматург.
18 березня – 140 років тому (1874) у Києві народився Микола Бердяєв, видатний філософ сучасності.
110 років тому (1904) народився Марко Вороний (псевд. Марко Антіох), поет, син Миколи Вороного. Репресований.
75 років тому (1939) загинув у бою із угорцями Михайло Колодзінський, Верховний Комендант Збройних Сил Карпатської України.
19 березня – 150 років тому (1864) народився Василь Липківський. Один із ініціаторів релігійно-громадського руху за автокефалію. Обраний митрополитом УАПЦ на Всеукраїнському Церковному Соборі в жовтні 1921 року. Розстріляний більшовиками 27 листопада 1937 року.
75 років тому (1939) загинув у боях проти угорських загарбників Зенон Коссак, військовий і політичний діяч, провідний член УВО та ОУН.
130 років тому (1884) народився Олексій Шовкуненко, український живописець.
85 років тому (1929) народився Юрій Мушкетик, прозаїк, драматург.
23 березня – 120 років тому (1894) народився Дмитро Чижевський, український філолог, філософ, історик.
28 березня – 310 років тому (1704) народився Арсеній Могилянський, український церковний діяч, митрополит Київський. Помер 19 червня 1770 року.

КВІТЕНЬ

1 квітня – 205 років тому (1809) народився Микола Гоголь, український та російський письменник.
110 років тому (1904) у Києві народився Сергій Лифар, видатний артист балету.
4 квітня – 60 років тому (1954) у Переяславі-Хмельницькому відкрито історичний музей.
7 квітня – 95 років тому (1919) народився Омелян Пріцак, український історик, мовознавець, професор, іноземний член НАН України. Автор понад 800 праць.
9 квітня – 100 років тому (1914) народився Микола Лемик, український політичний діяч, член ОУН з 1932 року. 21 жовтня 1933 року вбив начальника канцелярії консульства СРСР у Львові Майлова на знак протесту проти голодомору в Україні 1932–33 років. У жовтні 1941 року заарештований гестапо і розстріляний у Миргороді.
18 квітня – 160 років тому (1854) народився Микола Сумцов, літературознавець, фольклорист, етнограф, історик культури, суспільний діяч, один із фундаторів Харківської книгозбірні.
21 квітня – 135 років тому (1879) в Лепляві Золотоніського повіту Полтавської губернії народився Андрій Лівицький, український державний діяч, голова Ради народних міністрів УНР, президент УНР в екзилі.
70 років тому (1944) у Гурбівських лісах на Крем'янеччині відбулася найбільша битва між підрозділами НКВС і відділами УПА, в результаті повстанці вирвалися з оточення.
24 квітня – 105 років тому (1909) у Кропивній на Чернігівщині народився Василь Довженок, український археолог, дослідник пам'яток Давньої Русі і слов'ян.
65 років тому (1949) у Києві відкрито Державний літературно-художній музей Т. Г. Шевченка.
27 квітня – 110 років тому (1904) помер Михайло Старицький, письменник, театральний і громадський діяч, організатор українського професійного театру. Народився 14 грудня 1840 року.

ТРАВЕНЬ

3 травня – 90 років тому (1924) у Києві загинув видатний український державник Микола Міхновський.
6 травня – 185 років тому (1829) народився Степан Ніс, фольклорист, етнолог, письменник, народний лікар.
9 травня – 95 років тому (1919) у Радивилові на Волині Симон Петлюра перебрав на себе обов'язки Голови Директорії УНР.
13 травня – 1920 року народилася Слава Стецько. 165 років тому (1849) народився Панас Мирний (спр. прізв. Рудченко Панас), письменник, фольклорист.
16 травня – 70 років тому (1944) у гітлерівському концтаборі Заксенхаузен загинув член Проводу Революційної ОУН Іван Габрусевич.
18 травня – 70 років тому (1944) більшовицька влада депортувала кримських татар у східні райони СРСР.
19 травня – 170 років тому (1844) народився Микола Мурашко, український живописець і педагог.
22 травня – 135 років тому (1879) у Полтаві народився Симон Петлюра.
25 років тому (1989) біля пам'ятника Тарасу Шевченку в Києві вперше були підняті національні синьо-жовті прапори.
23 травня – 60 років тому (1954) на Львівщині спецбоївка МДБ взяла в полон останнього Головного Командира УПА, генерал-хорунжого Василя Кука.

ЧЕРВЕНЬ

1 червня – 135 років тому (1879) народився Борис Мартос, український державний діяч, член Центральної Ради, голова Ради народних міністрів УНР.
6 червня – 125 років тому (1889) народився Ігор Сікорський, видатний авіаконструктор, вчений, винахідник.
7 червня – 100 років тому (1914) народився Василь Охримович, український політичний діяч, майор Української Повстанської Армії. Заарештований КДБ, страчений 19 травня 1954 року.
10 червня – 70 років тому (1944) гітлерівці закатували визначного українського поета і одного з провідників

національно-визвольного руху Олега Ольжича – Кандибу.
70 років тому (1944) у збройній сутичці з енкаведистами на Вінниччині загинув командир УПА-Південь Омелян Грабець – "Батько".
50 років тому (1964) у Москві відкрито пам'ятник Тарасові Шевченку.
15 червня – 180 років тому (1834) у Києві відкрито університет Св. Володимира.
18 червня – 75 років тому (1939) у Каневі відбулось відкриття Меморіального музею Т. Шевченка і нового пам'ятника на могилі.
20 червня – 180 років тому (1834) народився Олександр Лазаревський, український історик, археограф.
22 червня – 73 роки тому розпочалася німецько-російська війна.
29 червня – 165 років тому (1849) народилася Олена Пчілка, поетеса, прозаїк, драматург, етнограф, фольклорист.
30 червня – Акт відновлення Української держави у Львові 1941 року.
1907 р. народився Роман Шухевич, Головнокомандувач УПА.
100 років тому (1914) на Підляшші народився Володимир Челомей, видатний конструктор космічної техніки.

ЛИПЕНЬ

5 липня – 28 років тому (1986) помер Голова УДП і Проводу ОУН Ярослав Стецько.
7 липня – 100 років тому (1914) народився Мирослав-Іван Любачівський, Патріарх Української Греко-Католицької Церкви. Помер 24 грудня 2000 року.
8–9 липня – 355 років тому (1659) відбулася Конотопська битва, у котрій українська армія під керівництвом гетьмана Івана Виговського перемогла очолювані Трубецьким і Ромодановським московські війська.
9 липня – 75 років тому (1939) народився Ігор Калинець, український поет.
11–15 липня – 70 років тому (1944) створено Українську Головну Визвольну Раду. Президентом УГВР було обрано Кирила Осьмака, Генеральним секретарем – Романа Шухевича.
12 липня – 75 років тому (1939) народився Анатолій Паламаренко, український артист.
15 липня – 70 років тому (1944) у Празі помер Олександр Олесь (спр. прізв. – О.Кандиба), поет, драматург.
24 липня – 50 років тому (1964) помер Максим Рильський, український поет, мистецтвознавець, академік АН СРСР, академік АН УРСР, директор Інституту мистецтвознавства, фольклору та етнографії АН УРСР, головний редактор журналу "Народна творчість та етнографія"
25 липня – 125 років тому (1889) на Полтавщині народився Олександр Шульгин, український політичний та державний діяч, Голова Уряду УНР в екзилі.

СЕРПЕНЬ

1 серпня – 100 років тому (1914) розпочалась Перша світова війна (1914–1918).
3 серпня – 165 років тому (1849) народився Леонід Позен, український скульптор. Автор пам'ятників І.Котляревському і М. Гоголю у Полтаві.
4 серпня – 160 років тому (1854) народилася Марія Заньковецька (спр. прізв. – Адасовська), українська актриса, театральна діячка. Виступала у трупах М.Кропивницького, М.Старицького, М.Садовського.
5 серпня – 170 років тому (1844) в Чугуєві на Харківщині народився Ілля Рєпін, український і російський живописець, ректор Петербурзької Академії мистецтв.
115 років тому (1899) народився Борис Антоненко-Давидович, письменник, публіцист, громадський діяч.
8 серпня – 195 років тому (1819) народився Пантелеймон Куліш, письменник, фольклорист, автор першого українського історичного роману "Чорна рада".
180 років тому (1834) народився Юрій Федькович, письменник, редактор, публіцист, педагог.
14 серпня – 100 років тому (1914) у Львові створено Головну Українську Раду.
15 серпня – 195 років тому (1819) народився Григорій Галаган, український поміщик, меценат. 1871 р. заснував у Києві Колегію Павла Галагана.
16 серпня – 345 років тому (1649) Богдан Хмельницький розгромив польське військо під Зборовом.
900 років тому (1114) помер Алімпій (Олімпій), давньоруський живописець. Автор ікони "Богоматір", яку Володимир Мономах перевіз до Ростова.
19 серпня – 110 років тому (1904) народився Степан Ленкавський, один із ідеологів ОУН. У липні 1941 р. ув'язнений у концтаборі Аушвіц. Після війни очолював Провід ОУН (1959–1968).
20 серпня – 75 років тому (1939) народився Валерій Шевчук, письменник, драматург, критик, громадський діяч.
70 років тому (1944) в НКВС був закатований Юрій Липа, український політичний діяч, письменник і лікар, один із ідеологів українського націоналізму.
22 серпня – 70 років тому (1944) загинув полковник УПА Павленко – Ростислав Волошин.
23 серпня – 110 років тому (1904) народився Борис Тягно, український режисер, педагог, народний артист УРСР. Був учнем Леся Курбаса, головним режисером Львівського українського драматичного театру ім. М.Заньковецької. Помер 18 січня 1964 у Львові.
24 серпня – День незалежності України.
87 років тому народився видатний український державний діяч, дисидент Левко Лук'яненко.
100 років тому (1914) народився Федір Шевченко, український історик, перший головний редактор "Українського історичного журналу".
25 серпня – 71 рік тому відбувся III Надзвичайний Збір ОУН.
90 років тому (1924) народився Павло Загребельний, український письменник, драматург.
75 років тому (1939) народився Володимир Дрозд, письменник, публіцист.
31 серпня – 75 років тому (1939) у Києві створено Державну історичну бібліотеку УРСР.

ВЕРЕСЕНЬ

1 вересня – 75 років тому (1939) напад Німеччини на Польщу. Початок Другої світової війни.
6 вересня – 90 років тому (1924) у Києві народився Михайло Брайчевський, український історик, археолог, письменник.
8–10 вересня – 25 років тому (1989) у Києві відбулись установчі збори Народного Руху України за перебудову (Рух).
9 вересня – 245 років тому (1769) народився Іван Котляревський, письменник, класик нової української літератури.
150 років тому (1864) народився Іван Колесса, фольклорист.
10 вересня – 120 років тому (1894) у Сосниці на Чернігівщині народився Олександр Довженко, український письменник, кінорежисер.
11 вересня – 150 років тому (1864) народився Павло Грабовський, письменник, діяч українського визвольного руху.
13 вересня – 180 років тому (1834) народився Анатолій Свидницький, письменник, етнограф, автор першого соціального роману "Люборацькі".
15 вересня – 210 років тому (1804) народився Михайло Максимович, український природознавець, історик, археолог, мовознавець, фольклорист, перший ректор Київського університету.
17 вересня – 150 років тому (1864) народився Михайло Коцюбинський, український письменник. Один із найвизначніших представників імпресіонізму в українській літературі.
18 вересня – 85 років тому (1929) народилася Алла Горська, живописець, автор вітража "Шевченко. Мати" (Київський університет, 1964). Трагічно загинула 28 листопада 1970 року.
85 років тому (1929) народився Іван Світличний, поет, критик і літературознавець, публіцист, перекладач, дисидент. Помер 25 жовтня 1992.
23 вересня – 80 років тому (1934) народився Микола Ільницький, літературознавець, критик, письменник.
27 вересня – 70 років тому (1944) народилася Гізела Ципола, українська співачка (лірико-драматичне сопрано).
28 вересня – 85 років тому (1929) народився Дмитро Павличко, український поет, перекладач, публіцист, політичний і державний діяч, лауреат Державної премії ім. Т. Шевченка.

ЖОВТЕНЬ

2 жовтня – 305 років тому (1709) у Бендерах помер Іван Мазепа, гетьман України протягом 22 років.
3 жовтня – 135 років тому (1879) народився Володимир Дорошенко, літературознавець, історик.
5 жовтня – 105 років тому (1909) народився Богдан-Ігор Антонич, поет.
7 жовтня – 30 років тому (1984) помер Валерій Марченко, український правозахисник, літературознавець і перекладач.
9 жовтня – 110 років тому (1904) народився Микола Бажан, український поет, перекладач, державний і громадський діяч, голова правління СПУ, головний редактор УРЕ.
125 років тому (1889) народився Михайло Драй-Хмара, поет-"неокласик", перекладач. Репресований. Загинув 19 січня 1939 на Колимі.
70 років тому (1944) в гестапо був закатований Олег Кандиба (псевд. О.Ольжич).
12 жовтня – 80 років тому (1934) народився Юрій Щербак, український письменник, публіцист, доктор медичних наук. Надзвичайний і Повноважний посол України.
19 жовтня – 160 років тому (1854) народився Сергій Васильківський, український живописець.
22 жовтня – 120 років тому (1894) народився Іван Падалка, український живописець, бойчукіст. Розстріляний 17 липня 1937 року.
95 років тому (1919) народився Іван Лисяк-Рудницький, український історик.
29 жовтня – 200 років тому (1814) народився Яків Головацький, український історик, учений-славіст, етнограф та фольклорист, діяч "Руської Трійці".
50 років тому (1964) у Львові відкрито пам'ятник Івану Франку.

ЛИСТОПАД

1 листопада – 70 років тому (1944) помер Андрей Шептицький, Митрополит Греко-Католицької Церкви.
50 років тому (1964) помер Андрій Мельник, український військовий і політичний діяч, полковник Армії УНР, один з лідерів ОУН.
2 листопада – 130 років тому (1884) народився Олександр Білецький, літературознавець, драматург.
9 листопада – День української писемності та мови.
390 років тому (1624) помер Єлисей Плетенецький, український православний, церковний і культурний діяч.
220 років тому (1794) помер Григорій Сковорода, український просвітитель, філософ, поет, музикант.
12 листопада – 85 років тому (1929) народився Зиновій Красівський, український громадсько-політичний діяч, правозахисник, член УГС.
70 років тому (1944) у збройній сутичці з енкаведистами загинув командир УПА-Північ Роман Клячківський – "Клим Савур".
13 листопада – 125 років тому (1889) народився Остап Вишня (Павло Губенко), український письменник і гуморист.
14 листопада – 70 років тому (1944) у Києві відкрився Державний музей українського мистецтва.
16 листопада – 130 років тому (1884) у Супрунівці Кам'янець-Подільського повіту народився Григорій Голоскевич, видатний учений-мовознавець.
18 листопада – 25 років (1989) в Києві відбулося перепоховання Василя Стуса, Юрія Литвина, Олекси Тихого, які загинули у концтаборах.
21 листопада – 100 років тому (1914) народився Дмитро Маївський. Активний діяч ОУН. Загинув 19 грудня 1945 в Чехословаччині під час переходу на Захід.
95 років тому (1919) денікінська розвідка розстріляла українських письменників Гната Михайличенка та Василя Чумака.
22 листопада – 10 років тому (2004) в Україні розпочалася Помаранчева революція.
23 листопада – 105 років тому (1909) народився Микола Лебедь, український політичний діяч. Один із лідерів ОУН.
25 листопада – 140 років тому (1874) в Кам'янці на нинішній Харківщині народився видатний геолог Іван Шовгенів. 1922 р. обраний першим ректором Української Господарської Академії в Подебрадах (Чехословаччина).
26 листопада – 80 років тому (1934) народився Юрій Литвин, український поет, журналіст і правозахисник.
25 років тому (1989) у Івано-Франківську відбулось перепоховання жертв сталінських репресій.
30 листопада – 155 років тому (1859) народився Кость Левицький, український громадсько-політичний і державний діяч.

ГРУДЕНЬ

6 грудня – 115 років тому (1899) народився Олександр Оглоблин (Олесь Мезько) український історик, дослідник історії України XVII-XIX ст.
8 грудня – 150 років тому (1864) народився у Білогородці (нині – Рівненської області) Йосиф Пачовський, , один із творців сучасної екологічної парадигми.
110 років тому (1904) народився Павло Жолтовський, доктор мистецтвознавства. Автор багатьох наукових творів та статей, серед них: "Український живопис XVII-XVIII ст.", "Художнє життя на Україні в XVI-XVIII ст.".
85 років тому (1929) народився Еммануїл Мисько, український скульптор, народний художник УРСР, лауреат Державної премії ім. Т. Шевченка.
9 грудня – 135 років тому (1879) народився Григорій Чупринка, український поет.
12 грудня – 70 років тому (1944) загинув у бою з військами НКВС Дмитро Карпенко (псевдо "Яструб"), український військовий діяч, майор УПА.
17–21 грудня – 35 років тому (1979) у Кагарлику Київської області відбувся суд над одним із фундаторів Української Гельсинської групи письменником Олесем Бердником.
23 грудня – 70 років тому (1944) загинув у бою з військами НКВС майор Куля – Яків Чорний, командир військової округи "Сян" УПА-Захід.

ВИДАТНІ УКРАЇНКИ

СВІТЛО СЛАВНИХ ЮВІЛЕЇВ

Ще звучить у наших душах відлуння чудових, благодатних свят січня, коли ми дякували Господеві за рік минулий та зустрічали рік новий, коли знову долучилися серцями до життєдайної таїни Різдва Христового та Богоявлення, коли вшановували річницю народження славного сина України Степана Бандери та річницю Злуки України – аж тут надходять ще одні вельми значимі для нас святкові дати. Це – славні ювілеї видатних українських героїнь, котрі живуть серед нас і разом з тим символізують героїчну епоху наших попередників, які самовіддано боролися за волю України.

29 січня виповнюється 90 літ Вірі Філяк-Крокіс, а 4 лютого – 90 літ Дарії Гусяк. Поважний вік... І ми дякуємо Богові, що ці достойні українки є з нами, що Господь дарує їм світлу пам'ять, з якої, мов з цілющої криниці, можемо черпати і багаті знання про героїчну боротьбу наших попередників, і наснагу для боротьби сьогоденної, якої, на жаль, ще так багато потребує Незалежна Україна.

Отож пригляньмося до світлих постатей наших ювілярок, згадаймо їхній життєвий шлях, щоб гідно йти своїм.

Крокіс Віра, з дому Філяк, народилася 29 січня 1924 року в с.Дички Рогатинського району на Станіславівщині в родині селян. Під час німецької окупації навчалася в педагогічній і торговельній школах в м.Рогатині, була активним членом юнацької сітки ОУН. Нею зацікавилось гестапо, навіть накоротко затримало. Тому Провід Організації їй наказав іти в підпілля. В 1943 р. відбула таємний вишкіл організаторів сітки Українського Червоного Хреста, після чого їй доручили створювати та навчати кущі УЧХ в околицях міста Галича. Була районною УЧХ Рогатинщини та зв'язковою, мала псевдо "Реня".

20 травня 1947 р. заарештована енкаведистами. Спробувала здійснити самогубство, проте вороги повернули її до життя. Слідство відбувалося у Львові й Івано-Франківську, зазнала тяжких катувань і провокацій.

Військовий трибунал засудив її до десяти років ув'язнення в таборах суворого режиму та до п'яти років позбавлення у правах. (Стаття 54 – 1а, 11). Відбувала покарання на Уралі та на Колимі, працювала на найважчих роботах, зокрема, на будівництві дамби.

Звільнилася в 1956 році. Одружилася з Юрієм Крокісом. З 1960 р. проживає у Львові. З початком українського відродження в 90-х роках минулого століття включилася в громадську працю. Зокрема, стала активною членкинею Ліги Українських Жінок.

5 травня 2012 року відбулася у Львові неординарна урочиста подія: пані Вірі Крокіс було вручено нагороду – Срібний Хрест Заслуги УПА, яким вона була нагороджена ще в 1950 році. Сучасні дослідники знайшли в архівах наказ Командира УПА, де між іншим йшлося про те, що на основі рішення УГВР (Української Головної Визвольної Ради) від 25 липня 1950 року Срібним Хрестом Заслуги УПА було нагороджено "Реню". А з допомогою членкинь Ліги Українських Жінок встановили, що згадана "Реня" – це і є Віра Філяк-Крокіс. Срібний Хрест Заслуги УПА – це була висока і доволі рідкісна нагорода Української Повстанської Армії, яку вручали за особливо великі заслуги.

Гусяк Дарія народилася 4 лютого 1924 року в м.Трускавці Львівської області. Від 1939 року мала тісні контакти з членами підпільної ОУН, виконувала різноманітні доручення Організації. Батько її Юрій Гусяк 1940 року був заарештований совєтськими "визволителями" і безвісти зник в енкаведистських казематах. У 1947 році хотіли арештувати і Дарію, тоді вона разом з матір'ю пішла в підпілля. Виконувала обов'язки зв'язкової. Створювала легалізовані хати-бази для підпільників, зокрема, для Романа Шухевича. На Великдень 1948 року в лісі, при великій кількості повстанців була прийнята у члени ОУН, присягу приймав сам Роман Шухевич.

Віра КРОКІС

Дарія ГУСЯК

2 березня 1950 р. заарештована у Львові, піддавалася неймовірним катуванням і провокаціям, слідство тривало два роки – у Львові і в Києві. Заочний суд ОСО в Москві виніс вирок – 25 років тюремного ув'язнення. Відбула їх повністю, найдовше – в сумнозвісній Володимирській тюрмі, насамкінець – у мордовському таборі.

Після звільнення оселилася разом з Катериною Зарицькою у м.Волочиську Хмельницької обл. (ближче до рідних місць не дозволяли), де постійно піддавалися переслідуванням місцевої влади.

З 1995 році замешкала у Львові та поринула в політичну й громадську діяльність. Стала членом Проводу Конгресу Українських Націоналістів. За порадою сл.п.Слави Стецько створила громадську жіночу організацію – Всеукраїнську Лігу Українських Жінок та стала її головою, об'їздила всю Україну, створила осередки ВЛУЖ у 22 областях. Як голова ВЛУЖ була співзасновником Національної Ради жінок України, представляла цю організацію на міжнародних з'їздах і конференціях. Побувала у Фінляндії, Америці, Канаді.

У 2008 році була нагороджена орденом Княгині Ольги III ступеня. Також патріотичні організації та Львівська місцева влада нагороджували її почесними відзнаками.

Отакі долі наших славних ювілярок. Тернистий шлях боротьби й страждань за волю України! Багато втрат понесли в цій жертовній і благословенній боротьбі, від рук різних окупантів гинули їхні родичі й друзі, та ніщо не могло зламати їхнього волелюбного українського духу.

Волею Божою ці наші героїні дожили до здобуття Україною незалежності і, не зважаючи на вік і різні труднощі, включилися в служіння Україні й українській ідеї.

Різними вони є за характерами й темпераментами – проте єдині, однакові у своїй всепереможній любові до України та українського народу.

Дарія Гусяк – рішуча й енергійна, невтомно об'їздила всю Україну, своїми палкими промовами будила свідомість і активність українок, в результаті чого постала Всеукраїнська Ліга Українських Жінок. Всі діяння – для України, про себе мало дбала.

Віра Крокіс – скромна, тиха й маломовна, проте завжди там, де багато посвяченної праці: чи то в боротьбі за легалізацію Української Греко-Католицької Церкви, чи в догляді за могилами українських героїв, чи в чергуванні у літніх дитячих таборах, які проводила Львівська Ліга Українських Жінок. Всюди вона – безвідмовна і надзвичайно жертовна й самопосвятна.

Тішимось, що Господь дарував довгі літа цим нашим героїням, бажаємо їм усіх ласк Божих, а найбільше – дочекатися, коли Україна стане по-справжньому незалежною, багатою й справедливою для всіх громадян, тобто такою, за яку вони боролися, підпорядкувавши цій боротьбі все своє життя!

Щиро вітаючи наших славних ювілярок, подаруймо їм, дорогі сучасники, продовження їхніх ідеалів і стремлінь у своїх ділах. Це буде для Віри Крокіс і Дарії Гусяк найкращим, найбажанішим подарунком!

Лідія КУПЧИК,
голова Львівської міської
організації Всеукраїнської Ліги
Українських Жінок

АКЦЕНТИ

ЧОГО НАС УЧИТЬ КРИВАВИЙ МАЙДАН?

Кажуть, що свободу можна здобути лише ціною пролитої крові. На відміну від першого, Помаранчевого Майдану, нинішній Майдан був таки залитий кров'ю. Двічі судимий дрібний злодійчук, обраний "старшими братами", які захопили опустілі під час штучного Голодомору українські садиби, та зросійщеною місцевою публікою Президентом України, віддав наказ побити до крові студентську молодь.

Виникають два класичні запитання: "хто винен?" і "що робити?" Спробую відповісти на них, але дещо поміняю їхнє формулювання: "як це сталося?" і "як цю дурість Януковича використати?". Щодо першого, то майже все зрозуміло. Доклавши немало зусиль, щоб південно-східні москвофіли і навіть "п'ята колона" сприйняли євроінтеграцію, Віктор Федорович раптом "здрейфив" і не підписав відповідної угоди. У Євросоюзі це викликало щонайменше здивування і розчарування (бо навіщо було стільки років морочити голови очільникам європейських держав?), а в Україні – розпач, гнів, відразу до існуючої нової влади. Українці вже досить натерпілися у багатосотлітньому московському ярмі і хочуть повернутися назад до Європи. Особливо цього прагне українська молодь, яка вже народилася в незалежній Україні, виросла вільною, незазомбованою і може дати абсолютно вірну оцінку і європейським, і московсько-азійським моральним та матеріальним вартостям. Сотні тисяч молодих дівчат і хлопців – студентів, учнів шкіл, працюючих і безробітних – вийшли на майдани, щоб продемонструвати світові своє бажання жити в Європі. Вони вимагають від чинного керівництва держави виправити скоєну помилку і підписати угоду про євроінтеграцію.

Отут то цей полохливий здоров'як, що втратив у Івано-Франківську свідомість від запущеного у нього яйця, вирішив, що українці такі ж боягузи, як він, і після побиття вже не повернуться на Майдан. Але пролита кров тільки додала нашому доброму народові ненависті та люті проти цієї несловної камарильї, і в неділю Майдан заповнили сотні тисяч обурених людей. У боротьбу проти нинішніх можновладців, що за допомогою награбованих та вкрадених грошей, за допомогою брехні та обману, за допомогою кремлівських імпершовіністів захопили в Україні владу, крім молоді та чисельної української людності активно долучилися парламентська опозиція, політичні позапарламентські партії та громадські організації. Однозначно негативну оцінку діям Президента України дали також світова громадськість, іноземні політики та керівники держав.

У відповідь януковичо-азарівська команда за допомогою "Беркута", міліції, "тітушок", цинічних провокацій і бездушного застосування сили намагається зупинити народ у його прагненні справедливості, європейського вибору та свободи. На ці дії силових структур більшість маніфестантів заявляють, що готові покласти власне життя, аби добитися відставки уряду і президента. Не буду прогнозувати чим це закінчиться, але видається, що хлопці, які все своє життя тільки й вміли що красти, а нині займають посади, де це можна робити в неймовірно великих масштабах і абсолютно безкарно, просто так не покинуть свої корита. Це показали і масові студентські протести проти призначення псевдополковника Табачника міністром освіти, які не дали ніякого результату. ПРдонецька шпана розуміє тільки силу.

Звичайно, не можна відкидати такої можливості, що обдурений, принижений український народ піде силою на узурпаторів і просто знищить їх політично, морально, а декого навіть фізично. Проте це малоймовірно. З іншого боку очевидно, що народ не зможе безконечно довго мерзнути на майданах, втомиться і потроху розійдеться. Наступить нестійка рівновага. Тому треба готуватися до тривалої, виснажливої боротьби за відсторонення Януковича від влади легітимним шляхом, а саме – на президентських виборах 2015 року. Ця боротьба буде успішною, якщо виборець вже завтра знатиме відповідь на такі запитання: хто буде основним опонентом Януковича, хто увійде в команду та яка програма буде здійснюватися після перемоги демократичних сил.

Сьогодні повторюється політична ситуація, що мала місце у 1988–90 роках, коли на виборах для демократичних сил був один ворог – це комуністи, які у відповідності до чинного тоді законодавства мали право відсіювати неугодних. Щоб застрахуватися від таких дій, на Львівщині для кожного округу був складений список із п'яти претендентів, чотири з яких після реєстрації знімали себе на користь одного, найбільш рейтингового кандидата. Це дозволило перемогти в абсолютній більшості округів. Таку ж схему треба повторити на майбутніх президентських виборах. Адже ворог чітко визначений – це Янукович, який буде старатися когось із поважних суперників прикупити, когось не допустити до виборів через свої "демократичні" суди, а когось просто зліквідувати, як це вже намагалися зробити на попередніх його виборах, отруївши Ющенка. Отож пропоную погодити між собою і оприлюднити такий, наприклад, список лідерів, що почнуть боротися за президентське крісло: В. Кличко, А. Яценюк, П. Порошенко, В. Огризко, О. Тягнибок. Звичайно, вони можуть і помінятися місцями в залежності від поточних рейтингів, але вже під час виборчої кампанії повинні агітувати тільки за одного узгодженого із цієї п'ятірки, а напередодні виборів решта повинна зняти свої кандидатури на його користь.

Помаранчевий Майдан показав, що не досить перемогти на виборах – треба ще мати надійну команду порядних фахівців. Бо у ті часи вже через кілька місяців почалася гризня, звільнення, перевибори, розпуск Кабміну. Усе це призвело до реанімації політичного трупа Януковича і "маємо те, що маємо".

ВКРАЇНИ ВІРНІЇ СИНИ

ПРОВОДЖАЮЧИ ПОБРАТИМА, ЗГАДУЄМО

З болем у серці повідомляємо, що сьомого жовтня 2013 року Божого, на 86 році життя, відійшов у вічність наш бойовий побратим, невтомний борець за волю свого Українського народу, вірний син України, безстрашний Микола Головай, син Йосипа, на псевдо "Відчайдух".

Перший раз Миколу арештували каральні органи комуно-московської імперії 1947 року, коли навчався в Педагогічному інституті. Засуджений Військовим трибуналом Прикарпатського військового округу на 26 років позбавлення волі за активну участь у збройній боротьбі проти окупаційного московського режиму. Етапували за полярне коло у Воркуту добувати кам'яне вугілля з-під 200-метрового шару вічної мерзлоти.

В районі Воркути було 29 концтаборів суворого режиму. В кожному з них – понад 80 відсотків українців. В'язні масово гинули від холоду, голоду та по-звірячому жорстокого режиму катів-охоронців. З бараків концтабору на працю до шахти в'язнів часто водили в наручниках.

Діти чекістів, що жили в будинках недалеко від табору, іноді, бавлячись, кидали грудками в колону політв'язнів, вигукуючи: "Вы – фашисты, бандеровцы. Вас скоро всех расстреляют".

У той час клекотіла війна в Кореї. Йшла люта гризня між Сталіним і Йосипом Броз Тіто. Міжнародне становище було дуже напруженим. Кремль міг розв'язати третю світову війну. Тоді противникам Москви варто було літаками скинути зброю в регіон Воркути, і в тилу більшовицької імперії із політв'язнів утворилася б велика озброєна армія. Бо ж лише в нашому концтаборі, що обслуговував сьому шахту, було п'ять тисяч невільників.

Микола ГОЛОВАЙ

А щоб цього не сталося, нас усіх могли фізично знищити. Адже відомо, що комуно-московські кати ні перед чим не зупиняться. Виморили ж штучним голодом 12 мільйонів українців у 1932–1933 рр. Розстріляли тисячі українських поетів, письменників, діячів науки і культури. Навіть сліпих кобзарів у 1934 р. звезли, начебто на з'їзд, до Харкова і всіх розстріляли. 25 тисяч польських офіцерів у Катині та інших місцях вимордували. А на початку війни усіх в'язнів у тюрмах Західних областей України розстріляли чи покололи багнетами. А скільки українців загинуло під час війни, коли їх, неозброєних, необмундированих, не навчених військової справи, гнали загрядотряди НКВД під німецькі кулемети і на мінні поля?!

Нам було над чим задуматись. І ми, декілька десятків гордих і непокірних українських повстанців, почали мізкувати над тим, як нам готуватися до спротиву, до відсічі катам, якщо вони спробують знищити нас фізично у цих концтаборах суворого режиму. Але ж потрібна зброя. Де її роздобути? Було багато різних пропозицій. Зупинилися на тому, що зможемо виготовити ручні гранати. Для підривних робіт у шахті використовують вибухівку "амоніт". Доступ до неї мають вільнонаймані робітники шахти. Детонатори також. Але ми зможемо це все роздобути.

Завдяки наполегливості, ризику і завзятій праці ми сконструювали необхідну зброю. Випробовували її в покинутих, далеких і глухих штреках і виробітках, під товстим шаром вічної мерзлоти. Робота кипіла. Вже було створено декілька сот бойових гранат з підвійними кожухами. На території шахти було зроблено надійні криївки зі зброєю.

А якщо розправу почнуть у житлових бараках?! Виникла потреба перенести частину арсеналу до концтабору. А це дуже небезпечна справа. Бо при обшуках на прохідних вахтах пильно обшукують. Місця для кількох криївок було знайдено в котельні табору, де працював один з наших хлопців. Встигли перенести лише 7 гранат і 2 міни. Стався провал.

До рук чекістів потрапило 7 гранат, 2 міни і 6 хлопців, яких видав арештований кочегар, похвалившись про арсенал пожежнику – стукачеві, котрий часто заходив до котельні "погрітися" й "поговорити" з кочегаром -"українцем".

Більше року тягнулося довге й важке слідство в підвалах КГБ. Де решта гранат??!! Бо "кочегар" зізнався, що мав вказівку викопати три криївки – кожна на 80 гранат. Але ні досвідчені, жорстокі слідчі КГБ з великими зірками на погонах, ні військовий прокурор Уральського Військового округу Веселков, ні військовий прокурор Біломорського військового округу, ні військовий прокурор військ КГБ Комі АССР, ні беріївський полковник Міністерства КГБ з Москви Ташаєв, який три місяці сам брав участь у слідстві, – так нічого від нас і не добилися. Не вибили з нас жодної гранати, жодного імені наших побратимів, які брали участь у виготовленні вищезгаданої зброї і були готові стати до бою поруч з нами. Намертво було замкнено кільце із шести арештованих. А 2–5 лютого 1953 року відбувся закритий суд над "повстанческой группой украинских националистов".

Судив нас Військовий Трибунал Біломорського Військового округу.

Вирок:

Володимира Михайловича Караташа – до розстрілу, Володимира Родіоновича Юрківа – до розстрілу, Миколі Йосиповичу Головаю – 25 років неволі, Володимиру Петровичу Леськіву – 25 років неволі, Ніканору Філімоновичу Кухті – 25 років неволі, Гаврилу Івановичу Дубенюку – 25 років неволі.

(Копію вироку роздобули декілька років тому з Воєнного архіву Совєтської Армії).

Детальніше про цю справу можна прочитати в книзі Володимира Караташа "На Барикадах Кенгіра" в розділі: "Обережно – гранати".

Присуджених до розстрілу Володимира Юрківа і Володимира Караташа зразу ж у залі суду закували в наручники і через декілька днів, кожного в окремій клітці заквагону, етапували до смертних камер Вологодської тюрми. Там протримали рівно п'ять місяців без тюремних прогулянок і зв'язку із зовнішнім світом. Як з'ясувалося, сконав п'ятого березня1953 року тиран Джугашвілі-Сталін. Через 5 місяців після винесення смертного вироку нова влада Маленкова – Хрущова замінила вищу кару на нових 25 років неволі.

А 22 листопада 1952 року в тій же Вологодській тюрмі розстріляли чотирьох повстанців з групи одесита Івана Григоровича Паламарчука, що діяла на шахті №1 -"капіталка" м. Воркути . Це були "Герої Заполяр'я": Іван Григорович Паламарчук – одесит, Ярослав Мартинець – львів'янин, Артур Звейнікс – рижанин, Костянтин Іванович Лісовий – одесит.

Вічна слава Героям України і Латвії!

Детальніше про це – у книзі Володимира Караташа "На барикадах Кенгіра" в розділі "Прометеї Заполяр'я".

А влітку 1953 року вибухло Велике Норильське повстання політв'язнів .

Весною 1954 року спалахнуло небувалої сили Кенгірське повстання – залите кров'ю і розчавлене гусеницями танків.

Комуно-московська імперія була розхитана і врешті-решт розвалилася.

Відійшов у засвіти наш друг Микола Головай. Спочивай, дорогий наш побратиме Миколо, у рідній українській землі. Нехай вона легкою тобі буде. Бо ти – її вірний син.

Степан ПЕТРАШ, Володимир ЛЕСЬКІВ, Петро ТРАКСЛЕР, Ярополк ЯЦИНОВИЧ, Володимир КАРАТАШ, усі рідні і друзі Миколи Головая-"Відчайдуха"

За минулі роки кожен політик показав своє лице і свої професійні здібності, тому можемо поіменно назвати бажаних і придатних для служби рідному народові персон. Я бачу на посаді міністра оборони А. Гриценка, міністра внутрішніх справ – Ю. Луценка, міністра фінансів – В. Пинзеника, міністра освіти – І. Вакарчука, головою СБУ – В. Наливайченка. Прем'єр-міністром мав би стати хтось із кандидатів у президенти, що зняв себе з перегонів. А от на посаді генерального прокурора України я бачу Юлію Володимирівну. І ніякий це не жарт, бо на моє глибоке переконання тільки вона єдина спроможна розгребти оте багно, яке з "легкої руки" колишньої комуно-номенклатури, що правила Україною, здійнялося і пишно розцвіло над нашою землею за роки Незалежності.

Основними пунктами програми демократичних сил повинні стати:

– підписання угоди про асоціацію між Україною та ЄС, забезпечення безвізового режиму та активізація роботи для вступу в Євросоюз;

– відміна антиконституційного рішення Конституційного Суду про передачу всієї влади в одні руки, тобто, президентові Януковичу;

– ліквідація Конституційного Суду, який за час своєї діяльності не захищав Конституцію України, а навпаки – винаходив шляхи порушувати її і надавав високопосадовцям право робити це;

– реорганізація судової системи з тим, щоб дати народові право обирати суддів;

– перевірка законності приватизації державних підприємств і земель та повернення у державну власність того, що було фактично украдене;

– введення податку на нерухомість і предмети розкоші;

– узаконення обов'язкового відсотку від прибутків на виплату дивідендів дрібним власникам акцій, придбаних у період ваучерної приватизації;

– посилення державної допомоги працівникам сільського господарства, сприяння розвиткові малого та середнього бізнесу;

– зведення до мінімуму залежності української економіки від російського газу;

– ліквідація усіх пільг для депутатів та високопосадовців і переведення зекономлених коштів на чорнобильців та афганців;

– встановлення максимального рівня пенсій (в тому числі й чинним пенсіонерам), не вищого від 3-х середніх зарплат, і переведення зекономлених коштів на підняття мінімальної пенсії;

– встановлення максимального рівня зарплатні депутатам та високопоставленим держслужбовцям, не вищого від 3-х середніх зарплат;

– сприяння утворенню Помісної Української Церкви;

– проведення референдуму про заборону Комуністичної партії України як правонаступниці злочинної Комуністичної партії Радянського Союзу і т. ін.

Останні події безперечно відкрили очі виборцям, і вони більше не повторять помилки та не будуть голосувати за Януковича, "бо він наш". І коли подібним до описаного тут шляхом піде демократична частина нашої еліти, злочинна шайка буде зметена з політичного поля, а в Україні запанує нова, по-справжньому демократична влада, яка поверне нашу Державу до Європи, обрізавши навіківіків московські пута.

Василь ШПІЦЕР
м. Львів, 05.12.2013

ПАМ'ЯТІ ГЕРОЯ

Той, що спалився за Україну

21 січня на Чернечій горі біля Канева представники політичних та громадських організацій національно-патріотичного спрямування відзначили подвиг Олекси Гірника. У ніч з 21 на 22 січня 1978 року він спалив себе на Тарасовій горі на знак протесту проти русифікації України радянським режимом.

"Мій протест – це сама правда, а не московська брехня від початку до кінця, – писав Олекса Гірник в записці, яку він залишив дружині перед смертю. – Мій протест – то пережиття, тортури української нації. Мій протест – то прометеїзм, то бунт проти насилля і поневолення. Мій протест – то слова Шевченка, а я його тільки учень і виконавець...".

Щороку заходи на Чернечій горі організовує син Олекси Гірника – народний депутат попередніх скликань Євген Гірник.

Від імені членства КУН вшанувати Героя приїхав заступник Голови партії Юрій Шепетюк з членством Київської міської організації, які були вільні від чергування на Майдані.

Юрій Шепетюк висловив шану сім'ї Гірників від Голови Конгресу Степана Брацюня та усього членства партії. "Своїм подвигом Олекса Гірник сотворив собі пам'ятник, який буде стояти поруч з нашим Пророком Тарасом Шевченком, поки живе українська нація", – сказав Юрій Шепетюк під час виступу.

Від КУН також виступила голова Подільської районної організації Конгресу Ірина Соколовська.

Євген Гірник подякував усім за вшанування пам'яті батька та подарував кожному книжку "Спалився за Україну" канівського краєзнавця Михайла Іщенка.

Після виступів учасники заходу відвідали музей Тараса Шевченка на запрошення його адміністрації.

Прес-служба КУН

ДАЙДЖЕСТ

ТРИ ЛИХА НАШОЇ ІСТОРІЇ

Внутрішні чвари, розділи України та "чорні ради" століттями руйнували вітчизняну державність. Чи зроблено висновки? "Самі себе звоювали, през незгоду всі пропали"... Оці віршовані рядки Івана Мазепи являють собою, по суті, мистецький алгоритм, жахливу модель нашої національної історії. Народ героїчно постає на боротьбу за волю, незалежність, право бути господарем на своїй одвічній землі, десятки й сотні тисяч звитяжців жертвували собою, йшли на неймовірні муки, фізичні та духовні, – а потім раптом (чи так вже "раптом"?) виявлялося, що нові керманичі не кращі за попередніх, владу ніяк не можуть поділити, йде на брата брат, князі, гетьмани, отамани, депутати, міністри, президенти починають один супроти одного "крамолу кувати" ("Слово о полку Ігоревім"); як наслідок – чвари, розбрат, апеляція до могутніх, ласих сусідів (Польща, Росія, Туреччина – перелік обширний!), котрі "люб'язно" ділять Україну, "по-братерському" ріжуть її на частини, шматують на Захід і Схід, Південь і Північ (і неодмінно при цьому "щедру" матеріальну допомогу надають! Із любові до України, звісно...).

А потім – знову вибух народного гніву, а невдовзі – суто українська анархія (такою її вважав Володимир Антонович, який стверджував, що здатність до клопіткої, наполегливої праці задля державотворення не є притаманною українцям), "чорні ради", "владу-на палю", "Гуляй, Голото!", і дуже швидко знову чужинці наводять у нас лад...

Цей цикл відтворювався у нас століттями. Тут є коріння української трагедії. Безперечно, були мудрі, зважені, раціональні державні мужі – Мономах, Ярослав Мудрий, Данило Галицький, Сагайдачний, Хмельницький, Мазепа. Значно гірше було з наступниками. Масштабів державного мислення не вистачало, натомість страшенно хотілося використати (в матеріальному сенсі) всі можливості швидкоплинного земного життя – хіба є тут час для людей, України? А "стратегічні партнери" – й зі Сходу, й із Півдня – брали на нашій землі все, що, на їхню "думку, "погано лежало". І ділили Україну.

Коли наші ж таки князі часів Київської Русі, "почавши на дрібне: "це – велике!" казати" ("Слово о полку Ігоревім"), вогнем і мечем стали розширювати кордони своїх володінь, нещадно воюючи з сусідами, – це ще не було поділом України. Хоча – як сказати... Без оцього їхнього "геройства" (на кшталт "подвигів" Андрія Боголюбського, котрий дощенту спалив Київ 1169 року) не було б і пізніших розділів нашої землі. А розділи ці перелічувати – матеріалів для сотень книжок вистачить.

XIV століття. Велике князівство Литовське та Річ Посполита ділять Україну між собою (на користь першого).

Середина XVI. Знову перерозподіл наших земель між двома цими державами, цього разу вже на користь Польщі.

XVII століття, 1667 рік. Андрусівське перемир'я (а потім "вічний мир" 1686 року): Річ Посполита і Московське царство ділять Україну по Дніпру.

Потім, в міру послаблення Польської держави, вже у *XVIII столітті,* ситуація змінилася, й Росія та Австрійська імперія ділять між собою західноукраїнські землі, котрі раніше належали Польщі (три розділи Речі Посполитої у 70–90-х роках цього століття).

XIX століття, здавалося б надовго, якщо не назавжди, закріпило тут "статус-кво": Наддніпрянська Україна належить імперській Росії; Галичина, Буковина й Закарпаття – Габсбургам.

Проте *століття XX* започаткувало нові переділи. Внаслідок всепланетних і всеєвропейських катаклізмів 1914–1920 рр. наші землі знову "різали" по-живому: Ризький мирний договір 1921 р., згідно з яким кордон між більшовиками та Польщею проходив по українському Збручу, і водночас – поглинання Буковини Румунією, приєднання Закарпаття до Чехословаччини (згодом – окупація цієї землі Угорщиною).

А потім – пакт Молотова – Ріббентропа (Берлін нібито "погодився" віддати своєму кремлівському союзникові Західну Україну, оді Гітлер чудово знав, що потім від ре її). Приклади можна множити втім, ділити не лише Україну – лити Європу та цілий світ; ми і унікальні. Згадаємо "доленосні" Вестфальський мир 1648 року, Віденський конгрес 1815 року (розгром Наполеона), Версальський мир року 1919-го (підбиття підсумків Першої світової війни) і, звісно ж, Ялту і Потсдам 1945-го, де було започатковано повоєнну схему світоустрою – ту саму, котра зараз явно вичерпує себе. І що дуже важливо: при всіх цих поділах, розподілах і перерозподілах найбільш брутально поводилися з тими державами й народами, які "през незгоду" пропали, були фатально послаблені внутрішніми чварами. Милості до них геть не виявляли!

Це повною мірою стосується й України – не лише "тоді", давно, а й тепер. Дозволимо, до речі, поставити не надто зручне й не дуже коректне запитання: а чи зникли "кордони розподілу, "зони впливу", "сфери виключних інтересів" тощо з карти сучасної Європи? Якщо припустити, що не зникли, – то в зоні чиєї саме відповідальності, в сфері впливу якої держави перебуває Україна?

Читач скаже, що так ставити запитання є образливим для нас. Згоден! Який же звідси випливає висновок? Чи не той, що, "пробиваючись" до Європи, не шкодуючи задля цього ані сил, ані жертв (хотів написати "життів" – цур мене!), нам, утім, усі надії треба покладати не на "добрих джельтельменів" із ЄС, а насамперед на власні сили... "Україно, допоможи собі сама!" – перефразуючи слова Бетховена, варто було б виголосити це гасло.

Ігор СЮНДЮКОВ,
"День", № 10, 22 січня 2014 р.

ПЕРОМ І СМІХОМ

"Архетипи" є третьою книгою в серії, що охоплює багатогранну творчість талановитого Українського, з великої літери, поета-гумориста Павла Прокоповича Глазового. До неї ввійшли гумористичні, сатиричні а подекуди дуже сумні й серйозні твори, що охоплюють сучасне політичне, суспільне та культурне життя України.

Книга не втратила актуальності і сьогодні. Читайте...

"Про рідну міліцію й чужу амуніцію"

Павло ГЛАЗОВИЙ

Телевізор бубонить,
Радіо мовляє,
Як міліція живе
Й сили укріпляє.
Щоб підвищити престиж
Рідної міліції,
З-за кордону навезли
Гору амуніції.
Як поткнуться на майдан
Кляті демонстранти,
То вона покаже їм
Всі свої таланти.
Нині хлопці-молодці
Мають дубиняки,
У середину яких
Вперто залізяки.
Причандалля то таке
Хитре і дотепне,
Що по черепу огрій –
Він, як диня, репне.
Доторкнешся тим кийком
До якоїсь бабці, –
Забирай і узувай
У біленькі тапці.
А чого ж вона прийшла
З дідом – ветераном?
А чого вони кричать,
Що їм жить погано?
Дай старому по горбу
За слова зухвалі,
Повитрушуй з піджака
Бойові медалі!
А підвернеться студент –
Хряпни і студента,
Хай свій уряд поважа,
Раду й президента,
А не тицяє плакат
Під носи та в очі,
Що стипендія мала,
Що він їсти хоче.
А на тих, що наплюють
На кийки й штахети,
В охоронців нині є
Грізні водомети,
Що під натиском страшним
Будуть воду лити
Так, що струменем слона
Можна повалити.
Отакі тепер у нас
Охоронні сили.
Отакої молодцям
Зброї накупили!
Скільки пенсій трудових
Відняли для того,
Щоб придбати інвентар
Рівня світового!
Як же треба свій народ
Міцно так любити,
Щоб брандспойтом поливать
І кийками бити!

НАША МОВА КАЛИНОВА...

ЯК МИ ГОВОРИМО І ПИШЕМО

Неправильно	Правильно
Вояки старого закалу...	Вояки старого гарту...
З великим інтересом поставилися студенти до розповіді...	Студенти дуже зацікавилися розповіддю...
Сік з клюкви...	Сік з журавлини..
Лікарство завоювало визнання...	Ліки здобули визнання....
Впровадження в оборот...	Впровадження в обіг...
Відсутні належні акценти...	Бракує належних наголосів (акцентів)...
Гостре слово...	Різке (дошкульне) слово...
Злійший ворог...	Найлютіший ворог...
Наукова монографія на тему...	Монографія на тему...
Оборотні кошти...	Обігові кошти...
За обоюдною згодою...	За обопільною згодою...
Дирекція дає добро...	Дирекція погоджується (схвалює, дає згоду)...
Якщо дозволить час...	Якщо (коли) матиму час (якщо матиму коли)...
Мали місце бої...	Точилися бої...
Покінчити життя самогубством...	Заподіяти собі смерть...
Принесло ускладнення...	Викликало ускладнення...
Доволі запутана справа...	Доволі заплутана справа...
Породжуючі тероризм проблеми...	Проблеми, що породжують тероризм...
Воістинно це була національна боротьба...	Воістину це була національна боротьба...
Після дощика в четвер...	Як (коли) рак у полі свисне...

Підготувала Марія ВОЛОЩАК

Практичні посібники Марії Волощак **"Особливості правопису, відмінювання та походження імен", "Неправильно – правильно. Довідник з українського слововживання", "Збірник мовностилістичних порад лінгвістів, літературознавців, публіцистів", "Складні випадки правопису та відмінювання прізвищ і географічних назв"** можна замовити тел. (044)353-19-77, моб. (095)718-98-00, (068)789-59-12, e-mail: **voloschak@yandex.ru**

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник та шеф-редактор – Степан Брацюнь,
головний редактор – Марія Базелюк.
Редакційна колегія: Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 14 000 прим.
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9